

ЦВЕТАН СЕВЕРСКИ В ТЕЛЕСКОПА УМОРАТА

chitanka.info

Професор Момчев спря на предпоследното стъпало и пое широко въздух — не му беше работа сега да изчислява колко кубически сантиметра кислород му трябваша, за да преодолее и последното стъпало до обсерваторията.

— Пак парадокс — тихо и на почивки рече той. — При 20 пневматични асансьори да се изкачваш на 13-тия етаж... — ако професорът не беше астроном, щеше да каже: „... защо са «заболи» обсерваторията толкова на високо?“

Вратата беше отворена. Някой е влизал. Това не впечатли стария учен — занимаваха го мисли, породени от онези хлапаци с мляко около устата, които вчера дискутираха силициева форма на живот, възможна за някои планети. Тринадесетгодишен малчуган с бял мъх под носа цял час говори за вероятността да съществува на някои планети жива материя, за нейната биологична форма, за качествата й... И онова момиченце с белите панделки, което бе нарисувало проект на бъдещ град. С каква осведоменост говореше за подводните жилища, за комуникациите помежду им.

Професор Момчев приседна на креслото, опъна отпадналите си крака, облегна се назад и понечи да отклони окуляра на телескопа, който предизвикателно се завираше в лицето му.

Чувствуваше се много изморен, а трябваше да продължи изследването.

— Гледаме ние, старците, през телескопите — рече на глас ученият, — а в обективите: мъглявини, звезди, комети... Мъртви космически тела.

Професорът погледна отворената още врата, после се обърна и съсредоточено завря чело в окуляра на големия телескоп.

Видя град с непозната архитектура. Плаващи във въздуха жилища. Белотата и причудливостта на формите им заслепяваха окото. Около сградите кръжеха „забързани минувачи“, които пореха въздуха с летателните си костюми. Няма автомобили — ненужно старо желязо, няма вертолети — професорът знае колко шум бълват машините, няма самолети — и отровата на изгорелите газове.

Само че къде са дърветата, къде са градините, къде са пясъчните алеи, по които професорът е свикнал да вижда как бавно пъплят детски колички, бутани от грижливите ръце на майките. Долу, върху земята. Там е бавният, спокойният живот. Вървят по двойки

гимназисти. Студенти — момиче и момче — са наведени над лист с изписана формула: любовта е функция на случайността, влечението на пола, сходствата на два интелекта, бягство от самотата... Формулата е още неясна и непълна, но двамата ще я намерят — по очите им личи.

В парка деца играят с птиците. Приведен до земята старец храни гълъби. Два гълъба са кацнали на раменете му. Старецът изключително много прилича на професора.

Ученият се дръпна от изненада и чак сега забеляза до себе си хлапака, който вчера в кръжока на младите астрономи говори за извънземните форми на живот.

— Добър ден! — учтиво поздрави момчето. — Дойдох да прибера фотоплаката от обектива на телескопа. Вчера я забравих...

— Чия е тази плака? — запита професорът.

— Моя — кратко каза момчето.

— Хм... Ще трябва да я размножим — твърдо рече ученият. — Тя е чудесна храна за умореното от дълги търсения съзнание. Разбираш ли, момчето ми? Така както грохналият от дългия труд баща вечер се радва на любопитните приумици на заигралото се дете... Ще трябва да я размножим.

Професорът се замисли: „Една рисунка на дете, а от нея могат да се родят толкова идеи, нужни на науката...“

— А на теб ти благодаря! — усмихна се професорът и в тази усмивка нямаше и помен от умора.

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 2/1973

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.